

ΑΠΟ ΤΑ “ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ,, ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ”

53

Τῶν προβλημάτων θάμαστε κι' ἀκόμα σκλάβοι γιὰ πολὺ;
Στὸν κόσμ' αὐτὸν ἂν ζήσωμε μιὰ μέρα ἢ χρόνια τί ὠφελεῖ;
Γεμῆστε τὸ ποτήρι μου κρασί νὰ πιῶ προτοῦ μας
Κανάτια καταντήσωμε στοῦ κανατᾶ τὸ μαγαζί.

54

Σὰ σκορποχέρης, Οὐρανὲ ποῦσαι, κ' οἱ φουκαράδες
Βρίσκουν στὴ Ζήση μερδικὸ—τῆς Ζήσης τοὺς μελάδες.
Κ' ἐγὼ ρωτῶ Σε, ὦ Οὐρανέ, ἂν ἄνθρωπος καὶ Σὺ ἦσουν.
Γιὰ τέτοια μοῖρα θάδινες ποτέ σου δυὸ παραδες;

55

Γ'λέντα, γιατί τὴν ἀμοιβή σου τὴν ὥρισαν ἀπὸ Χθές,
Κ' εἶναι μακριὰ ἀπὸ σένα, δὲν εἶν' στὸ χέρι σου τὸ Χθές.
Γ'λέντα κι' ὅλα ἄς μὴν πέτυχαν, πὺν πάσχισες νὰ κάνης,
Γιὰ τ' Αὔριο τὰ πὺν μελετᾷς σου τὰ χαράξαν ἀπὸ Χθές.

56

Γιὰ κεῖνα πὺν δὲν ἔκανα καὶ πὺν ἔχω καμωμένα,
Κι' ἂν ἔχω τὴ ζωὴ σωστά, εἴτε στραβὰ παρμένα,
Αὐτὸ θὰν' τὸ μαράζι μου; Κρασί λοιπὸν! Ποιὸς ξέρει,
Ἄν θάβγῃ αὐτὴ μου ἡ ἀναπνοὴ σιταρνὴ φορὰ ἀπὸ μένα.

57

Ἄφοῦ στὸ μοναστήρι αὐτὸ δὲ θάμαστε παντοτεινοί,
Χωρὶς ἀγάπη καὶ κρασί, τί πίκρα θάτανε ἡ ζωὴ!
Φιλόσοφε, πόσο κρατᾷ οἱ Πίστες νιὲς κι' ἀργαῖες;
Κι' ἂν λέν τὸν κόσμον νέο ἢ παλιό, σὰ φύγω ἐγὼ τί μ' ὠφελεῖ;

58

Καρδιά μου! τὰ μυστήρια ποτέ δὲ θὰ ἐρευνήσης,
Φιλόσοφων ψιλλολογιὲς δὲ θὰ τίς ξ' διαλύσης.
Πάρε ποτήρι καὶ κρασί φτιῆξε Οὐρανὸ δικό σου,
Γιατὶ Οὐρανὸν ἀληθινόν, ἴσως δὲ θ' ἀντικρύσης.

59

Τῆς Προσευχῆς δὲ Σοῦπλεξα ἀρμαθιὲς μαργαριτάρια ἐγὼ,
Τὸ ρύπο τῶν κριμάτων μου στὸ πρόσωπό μου τὸν θωρῶ.
Μὰ ἐλπίζω πάντα πὺν ἔλκος θὰ βρῶ ἀπὸ Σένα, Θεέ μου,
Γιατὶ ποτέ δὲ σκέφτηκα νὰ πῶ πῶς εἶναι ὁ Ἕνας Δυνά.

60

Τώρα, ἂν σου δώσουνε κρασί, ἴσα μὲ δυὸ βαγένια,
Μ' ὅποιον βρεθῇς κι' ὅπου σταθῇς πίνε μὲ δίχως ἔννοια.
Τὶ Αὐτὸς ὅπου μᾶς ἔπλασε πεντάρια δὲν Τὸν κόφτει
Γιὰ τὰ τρανὰ μουστάκια σου καὶ τὰ δικά μου γένεια.

Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ